

Sy-li spěwai,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwai
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmans
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

• Sserbske njedźelske łopjeno. •

W Budyschinje, 14. septembra 1924.

Čižbčez a nakład Čsmolerjez knižicziščezetnje a knižarnje šap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wutřadza lóžbu šobotu a plačzi na měřaz 16 šlotah pjenjeřlow.

13. njedźela po šwj. Trojizy.

Čez. šwj. Matth. 6, 1—8.

Na štraschnych měštrach, na dróhach abo w domach abo křěžach, tam, hđžež móža ludžo šami abo se šwojim šlotom ščto-
dowacž, warnowaze tasle šteja s napřimom: Šedžbu, šedžbujče!
Dele měštra šo njehodža wotštroničž. Wone njěšku tež štrasčne
ša tnych, šotřiz warnowaze šnamjenja wobšedžbujča. Šaž njero-
šomne džěčzi šo čzi šadžerža, šotřiz šo po tnyšle šnamjenjach nje-
šložujča abo wošebje čzi, šotřiz je wotštronjeja abo šamasujča.
Dženzka je nam našč knjes Ješuš ša našče ščheščjanške žiwjenje
tajšu taslu pošajit, a čžemty šo prawje próžowacž, šo bychmy
šo po njej měli. Ščheščjanjo, šedžbu! Šdžž dobrotu čžinicž,
a hđžž šo modlicž.

Šakmožimu dawacž, dobrotu wopolašowacž, je křažna wěž,
runjež njěje dženznišči džěň lubowana, ani pola teho, kiž dawa,
ani pola teho, kiž dostawa. Šon, kiž dawa a dychbi dawacž,
bywa lohšo špróžny, šwano šamo wobužny; bywa jemu psche-
wjele. Njedawno praješče mi jedyn, kiž pschi dróšy s jara žiwym
wobšhadom hđdli, šo ša džěň šedma šello šašluži, šellož ma
wščitkim tym dawacž, šotřiz wščednje proščo do jeho durjow
šlepaju. Šaž njeprowje najšterje nima. Šuša je pschewulka.
A druhy šažo šu pschordži, šo bychu čžyli šakmožimu bracz.
Šich wjele čžje jenož prawo, niz dobrotu! A tola dobrotu čžinicž
křažna wěž wostawa. Šon, kiž ju pětne a šwěru a s wutrobu
čžini, s njej šwoje šubšo na najriješcho wužywa, došelž s njej
šebje a druhich wobšbožuje. Dawacž je pschewo hščezje šožni-
šcho dnžli bracz. A tež šon, kiž dobrotu dostawa, móže s tym
šwontne a šnutšne žohnowanje měčž. Šehodla tež nam lube

Bože šlowo taš husto wo dobrotu čžinjenju rěčzi a š temu napo-
mina. Abó njěškimy škončnje wšchizy proščerjo, šoždy džěň
a šoždu hđžinu na Božu dobrotu pošajati? Šdžže bychmy wo-
štali, njebychmy-li wot njeho dobrotu dostawali? Žiwimty šo se
šamymy dobrotami, tež najšohatšči njes nami. A na šonzu
budže wěšče šamo najšohdžišči njes nami wješoty, hđžž a šo
na wulkim šudnym dnju drjebjeičžu jeho hnadu namaka. Šeho-
dla šo šamo wot šo rošumi, šo čzi, šotřiz šu s Božej hnadu, ščtož
šu, šwojim bližšim šello dobrotu wopolašujča, šellož je šim
móžno čžinicž. Dži a čžin, šaž šym tebi čžinik, Ješuš napomina.
— Dženzka wošebje hđženi Židža maja šo njěž šobu tež nětko
šičče jara šwěru po tutej pschikajni. Šraji šo, šo w tutym
nastupanju na čžole wščed narodom křez. Wny ščheščjanjo
dřwěli šebi to šponjatkowacž a tež tu měš šo našče šwětko
šwěrciz pschod ludžimi. Šižane šteji, po myšli wjazy hacz šon-
šwěč: Wješolecho dawarja na Bóh lubo. A Ješuš šažje doščž
rješnje: Ščtož šče čžinili jenemu mojich najmješšich bracz,
to šče mi čžinili, abo w dženznišchim šekicž: Njebješki Wótž wam
to šawnje šaplaczi.

Šakmožimu dobrotu čžinjenju pošajim Ješušowe šlowo:
Měicž šedžbu! njepłaczi. Šu móže šo jenož wo to jednacž, šo
bychmy wjazy a niz mjenje čžinili. Štrasčne měštro paš tu je.
Š našč ščheščjanow jich wjele njerošumi abo nočže rošumicž
dobrotu čžinicž: Šuka drje dawa, ale wutroba njěje pschi tym
wobdželena. Šda šo jenož taš, jako biš dar s darniweje wutrobny
muhadzał. Šo prawom paš šo dawa jenož šehodla, šo njebychu
ludžo na hlupe myšle a rěče pschischli, šo by šo ščheščjanška
šwontowna pschistošnosč šdžeržala, abo wošebje, šo by šo njeluby

proscheť wotbył, žyle wjcho jeno, hač žo jemu j darom dobrota čini abo niz, t. r. hač žo swontownje a smutskownje polěpschi. Tak dostawa proscheť pšched durjemi, žhudy w žužodstwie a niz na pohledu žyrkej, tale stajna procheťka, kaž ju někotři mjenuja, někažku malicžkosč. Šhto bychu tajžy ludžo prajili, by jim Bóh Snjes žwoje dary tež tak šchpatnje pšchiměrik! Tajtim skupym čłowjefam njemóže žo husto dočč pšchwołacž: Šhtóž skupje žyje, tež skupje žněje. Jesuž pał je hiščeže wjazy prajil abo warnowal. Wón widžesche najškerje huščišcho, jo bohacž po měsčje džěsche, přjedy njeho žlužobnik, kotryž měsčesche žhudy lud na to žedžbnj čžinicž, žo jeho bohatty knjes dže, ja nim jažo žlužobnik, kiž wulku mofcheň je žwětkymi pjenjesami nješesche a wšchitkim wupšchekřjemym rukam wšchelakorych proscheryow dary wudželowasche. Haj, to bě po mēnjenju ludži hnadny knjes, kē ščedriwy dobročel. Jesuž hinał žudžesche a my j nim. Dženšnišči dženi tajki wobras na načich dróhach njewidžimy, a bychmy jón wopratožže widželi, njeby žo ničto na to roshorit, ale by brał, šhtož by dostal. A tola Jesuž tež nam praji: Šedžbu! Dženša žo wjele datwa a dyrbi žo dawacž. Woprowanske dny žo wotmēwaja, do šapškow dyrbičy njeno a dar šapšacž, we nowinach žo žnano šjawnje šwituje. Ženož tu žaneho wopacžneho džiwanja na to a tamne, pšchede wšchēm žaneho pobožneho čžinjenja! Tajžy dawarjo maja žwoju mšdu přjecž. Najšepšche j šchescžanského žiwjenja a džěla lubosče na papjerje njesteji a njestatwa žo w šcherokej šjawnosčži a tu na žwětko njepšchindže, ale statwa žo j čžicha, žo lēwiza njewē, šhto prawiza čžini, a šjewi žo tehdy, hdyž tón, kiž do potajneho hlada, jo šaplacž šjawnje. Šedžbu, Jesuž praji, niz ludžo dyrbja dar widžecž ale Bóh, niz huba dyrbi wo tym rēčecž, čžim bóle wutroba,

šchescžijenjo, šedžbu, hdyž žo modlicze! Šsnano budžemy my tutemu napominanju lēpje ršumjecž hač ludžo tehdy we Jesužowym čžaju, pola kotrychž běsche po šbóžnikowych krutyh žlowach strach, jo bywa modlitwa něšto swontowne, wěsče žara wulki. Abó leži to žnano w tym, žo žo jich wjele pola naž modlitwy j žyła žanibuže? Ša hajšich njeje pał Jesužowe žlowo rēčane. To dyrbi runje tyh trjedicž, kofsiž žo hiščeže modla, a wošebje tyh, kofsiž žo šjawnje modla a jo dyrbja. Šak ložo móže žo tu štacž, žo šphtamy, našche žlowa prawje jadriwe, rjane, wuřnamne a wurasne tworicež, tak je trjedacž, žo ludžo bóle na žlowa žedžbujja hač na to, žo j nimi towarštwó j Bohom čžinimy. Modlitwa, wobhadženje j njewidomnym Bohom, roščezowanje wutroby j nim, je žobu najšmutskownišcha wēž, kotruž mamy. Šso modlo žo žwjatemu Bohu bližimy. Šak mohle pšchi tym druge hač žwjecžene myšle mēštna mēčž? Jesuž nam wošebje rašnje modlitwu w čžichinje porucža. Tam žo wutroba hačle prawje wotewrja, tam šprawnosčž a wērnosčž thjetej. Pšchi tym njeje Jesuž wēšo šjawnu abo pomšchitkownu modlitwu, na pšch. w žyrkwi, šakasał. Wón žam je žo šjawnje modlił. Šažo pjecž tyžazam w puščžinje šhlēb šamačhe, žo pšched nini wšchitkimi džakowasche, pšchi Žazarowym rowje wón wutrobu hmužaje šjawnje modlečke žlowa je žwojim nješestim wóžpm porēcža, a jeho žw. Wóčženasch njeje wēšče ženož ja komorku nam daty. Tola tež pšchi šjawnje modlitwoje dyrbi nam byčž, jačo bychmy na žamotnej wšchwočži abo w čžichej, šamšjnenej komoržy štali, tež tam dyrbi harowazy žwēt wonšach wostacž, tež tam ma tak byčž, žo nitoho njewidžimy hač Boha a Jesuža žameho. Wošebje wulki pšchi našchim modlenju je tež strach, žo wjele žlowow čžinimy. W Jesužowym čžaju žebi mnošy myšlachy, žo, čžim wjazy žlowow ma modlitwa, čžim wēščišcho budže wuřtyšchana, a dženska najškerje mnošy tež hiščeže podobnje myšla. Šak husto dyrbi Bóh wošebje je

prawnych šschečžianškich woschtow a kruhow šohče dolhe modlitwy šhšchecž, a wēžy, kotrež žu malicžkosne abo žo žamo wot žo rošumja! Šačo by žo dyrbjał Bóh wošebje j tajšimi dolhimi žlowami na to a tamne žedžbnj čžinicž! A pšchi tym žnano runje najwážnišche wuwořtanje! Šlowna wēž njeje, žo je huba, ale jo je wutroba j nim pšches jene, žo wocži štajnje na njeho hladataj, jo je čłowjekowa wola tež w najčezšchej hodžiny jemu poddata. Dočč pšchicžinow potajšim, kiž naž nišuja, wážnosčž a šhutnočž Jesužowych žlowow žebi rošpominacž. Šodarno wēšče njebudže, hdyž to čžinimy. Šedžbu, šchescžijenjo! Šamjeň. M. w. B.

Šbóžnišcho je dawacž dyžli bracž.

(Šotracžowanje.)

Tuto prašchenje njebě Dennert wocžakowal. Džiwasche žo na tym. Tola, holžy mjes wocži pohladnyšchi, wuhlada tam pšchecželnivej wocžy, kotrež polnej starosče na njeho hladašchtej. Tuž, žo dolho njetajo, wotmolwi: „Šaj, knježna, mam wulke starosče. Niz, žo byh džěla njemē! Šē, tuto mi hiščeže ženje pšbrachowalo njeje, a škasanjow je nětkle wjazy hač dhy přjedy! Tola, wotebērarjo žo dženi a bóle na to šwocža, niz w prawym čžaju šlacžicž! Ša pał dyrbju tym, pola kotrychž šupuju, pšchezo hnydom šlacžicž a tehorunja dželacžerjam! Tak žym tak daloko, žo to štrach ja žyly wotšhod a ja žwójbu! — Nimo teho,“ — rēčž žo jemu hačesche, — „je mi moja žona ja wēžerawšchim dwójnikow porodžila a leži tam dženska žhora a šumniža ju pšchebēhuje! Šhto to j teho wšcheho hiščeže ja naž, — to njewēm!“

Wišchtr wotmjelšny. Róža widžesche na wōblicžu, tak jemu to bliško džěsche a šak jemu ružy šchepotašchtej.

„Mēnicze wy,“ žo woprašča, „žo wāšchi wotebērarjo njemōžeja šlacžicž?“

„Runje nawopat, knježna! Šsu to tola lute nahladne žwójby našcheho mēšta, ja kotrež je to malicžkosčž, mi moje šlicžkowanja šaplacžicž! Bohužel rošchēri pał žo to nětkle tež mjes najšepšchimi žwójbami to nowotariške wāšchjo, žo dlhicž je šaplacženjom šlicžkowanjom. — Bóh wē, čžehodla to tak!“

Tu wotewrichu žo wot wonšach durje. Snjes j Róžowa jaštupi. Pšchecželnivje wobrocži žo k mišchtrej, žo jeho prašchego: „Pšchindžecze žyle wēšče šlicžkowanja dla, luby mišchtrje? Dženš wjecžor hiščeže wam pjenjesy pšchipoščelju! Wam žo žara pola waš šamolwecž, žo hiščeže nješaplacžich. Tola, runje nětkle niman žaneje šhwile. Dyrbju hiščeže wšchelake špšty podpisacž, kotrež dyrbja žo j polodnišchim poštom wotpōšlacž!“

Wišchtr Dennert žo wjazy kōcž podžakowa, wobtrucžejo, jo je knjes baron tón mjes jeho wotebērarjemi, kotryž najšepše šlacži. Šuřš njelepje, tola pał pšchecželnivje šrowiwšchi wotebēže.

Hodžinu pošdžišcho žedžečho Róža je štaršchimaj ja šlidom. Wobjedowachu.

„Šhto mēšche ty to do šajmageje rošmowly j Dennertom, luba Róža?“ woprašča žo nan, na kotrymž bě widžecž, jo jemu po napinazym dopošdnišchim džěle wobjed derje šlodžesche. „Šdačho žo mi šlowo, jačo byšchaj někažke potajnosče mēloj!“

Tuž wupowjeda Róža, šhtož bě jej Dennert wuřkoržil. Štaršchej pošluchaschaj. Škōncžnje žo Róža woprašča: „Šsmēň žnadž ja žama k Dennertezom dōndž a pjenjesy donjesčž?“

„To drje by tola šepje bylo, žo je tam žlužobnik donjeke!“ wotmolwi tak šuřš w šlowu macž. Hladašche pšchezo na to, šhtož bě po jeje mēnjenju pšchistojne a šhto niz. Tola pšchi wšchēm tym bě dobročživa žona. Tuž hnydom do teho šwoli, žo Róža, kaž žebi to pšchjesche, dwójnikomaj donjeke malej hiplej.

Tutej njebeščitej pač to pošlednje, na čož so Róža tam ja bli-dom mērjesche. Sameri so bóle a bóle na wěšty wotpohlad: Ros-myšlowajche hebi, tač by wšcho, sčtož jej to myšl a wutrobu pje-njesche, dočonjala. —

Bě to sažo džen pošdžičho. Esedžachu jako ja blidom a wobjedowachu. Tu wuprašči Róža starščeju pschewapjazu próštwu. Chzysche žama Dennertowych wotebérarjow wopytacz a hebi ja mišchtra sličžbowanja placžicž dacž. S tym pač macžeri njetrijechi.

„Ty drje by žyl myšlow bywa!“ rjekny macž žwarjo. „Sčto, ty chzesch tola něščto čžinicž, sčtož so holzam twojeho runjecža nješčisčiteji! Njepomyšljij hebi to na to, sčto bychu to ludžo wo tym powjedali? Dyrbjeli tola prajicž, so wjaz njewěsch, sčto so klušča, so by nowotarča a hewač něščto!“

Macž bě so roshněwala, a Róža wjedžesche, so to njetrije-bawšča próza, ju dale prošecž.

Mudra, laž wěšche samyšli hebi, pola nana dozpicž, sčtož dozpicž pola macžerje bě njemóžne. Njebh to k přenjemu raiej wuspěch měta.

Nan žam jedžesche čžichi, nóż a widlicžli pschekadujo, by hebi myšlicž mohł, so njeje wo wšchém ani žlowežka sašhyschaj, njebh-li to jeho čžito smorščezene bylo. To Róža derje snajesche. Nan hebi wěž pschi hebi rosmyšlowasche. A po malej křiwili rjekny: „Ja njedopóšnatwam, čžehodla by to dyrbjalo něščto tač jara šle byčž, hdyž by Róža k našchim snatym šchla a hebi wuplacžicž dala, sčtož ma tutón sprawnh mišchtr a žwójbnh nan dostacz. kotremuž je žona po porodze dwójnikow čžezžo šchorjela. Něščto njewišchodne drje to je, tola pač nicžo njeprawe, ludžo, kottij derje mēnja, to lēdy wopač wužoža!“

„D nanko, tač žym čži džakowna!“ žawola Róža, hnydomi tute žlowa tač wužiwajo, jako by nan hžžo da pošdnje do jeje wotpohlada šwalik. „Hnydom jutije póndu! Donježu Denner-towe sličžbowanja Mahrowej, Gussenowej, radže Stragerej, profekorej Wencžžy o knjejej j Wětrowa. Žyly wěšče mi sličž-bowanja šaplacža a tač Dennertowej žiwjenje wuškhowaja! Ššhysch tela, nanko! Lēkar je prajil, so žu starosče jeje khorosčž žaminowale! Njeje to něščto jara šrudžaze a hanibne?“

Najajtra nastaji so na puez k hrabji Durlachej. Bě to na-nowy towaršch. Bydlesche žam je žwojej žonu wo wožebnym domje Róža pschepoda žlužobnikej žwoju šhartku, so by ju pschipowědžil. Njetrijebasche dohho čžatakč. Ššlužobnik so bórsch wróczi, prajizy: „Šnjeni hrabinka prošh hnadnu knježnu, so by jaštupita.“

Hrabinka jedžesche wožebnje šdrajčena wo wožebnym stole. Wobhonjesche so naležnje, tač so staršchimaj wjedže, hacž staj štrowaj atd. Potom wotmjelny. Róža šrojumi, so je to nětko na njej, prajicž, čžehodla je pschisčla. Bě hebi wotmyšlita, hrabinzhy šjawnje a šprawnje wšcho wupowědacž. Tuž šapocža:

„Ššym k Wam, knjeni hrabinka, pschisčla, so špuščežejo na Wašchu dobročžitwoščž, a prošchu, so byščeže šamolwila, jeli so žym hebi š tym pschemjele dowolita. Šrawž Dennert, pola kotrehož Wašch knjes mandželšči ja hebjje dželacz dawta, ma hžžo nětotre dny na žnjercž šhoru žonu a dwójnikow. By jemu jara lubo a jara špomozne bylo, bychu-li jemu jeho wotebérarjo sličž-bowanja ššaplacželi. Ja žym so jemu, džiwajo na šhoru a dwójnikow, pošticžila, so ja njeho wo to postaracz. Žyly wěšče mi Wy dowolicže, so Wam tu podpizane sličžbowanje psched-požožu.“

Hrabinka bě drje pschekhwatana, tola čžimjesche, jako to nje-była. Włoda póželniža bě tač ponižna a šdowórliva a wutuwo-wasche dowěru, so wožebna rjana knjeni so šapocža šajimowacz ja šrawž Dennertowu šrudobu.

„Hnydom Wam mojeho mandželšche doh wotrunam!“ rjekny k Róži.

To so Róži njeswocžo tač wjehele rosjabni, so hrabinka, kotraž so hewač tač bórsch j nišim njerosmowjesche, žlowo pschi-staji, na kotrymž so žama džiwawasche: „Je mi žel, so žym so dlhili šaplacžicž. Njemóžach hebi tež do žyha myšlicž, so Dennert tutón hnadny pjenjes, — žu to tola jenož 160 hr. — tač mišnje trjeba.“

Druhi dom, do kotrehož Róža jaštupi, bě tón žlawneho špi-žacžela hrow Majera. Bě tu žyly hinač hacž wo přenim. Wšcho bě wumjelsch pschiprawjene, ale wšchudžom najmjelch nje-porjad! Wšchudžom toščachu so niz hubjenje, ale njerodnje šwoblefane džecž wošlo. Se žwójbnje šštwy bě žhyschecž, so hej tam žona hubu na něščto torhačhe; holža kaž maška, kotraž bě Róži drje wocžinila, bě po wšchém šdacžu šabyła, nutsčach prajicž, so tu něchtón čžaka. Róža tam na bērtlč hodžiny štejesche a ništon so wo nju nještarasche.

„Móžu mjes tym nawuštucž“, tač džesche Róža pschi hebi, „tač to čžinicž nješmēsch.“ Dopomni so pschi tym na dom žwójby j Šórki, wo kotrymž njebe jenož wóžom džecž, kaž tu, demach, ale jednacže; wšchē mējachu pač tam něščto wožebite a wožebne na hebi; wšchē bēchu tam pschisčojne a wšchē bēchu tam šwucžene, niz jeno na žameho so myšlicž, ale tež na drugeho. „To je Klariny wštw!“ wušna hebi a waješche hebi towaršchju hiščeže wšche. (Šofracžowanje.)

Zyrfej a stat.

Ššalka krajna šynoda šhromadži so 15. septembra. Budže so j wšchelakim šabēracž. Ša nju žu hotowe nacžisči šakonjow wo doščhodach duchownych, wo šarjadowanju žyrkwinych šehištwow, wo doščhodach žyrkwinych wucžerjow j žyrkwineje žlužby, wo pra-wach patronow a šollatorow, wo nowym šarjadowanju šonfir-mazije atd. Nimo teho so jej pschedpóložil rošprawa wo žyrk-winych dawku lēta 1921-22 a štatistika abo šapišowaza roš-prawa wo lētach 1919 hacž 1922. Š tomu wšchemu a k druhemu šmēja žyly wěšče tež šynodalajo žwoje namjety a pschecža. Tuž budže to wobšchērne džēto, kotrež šmēje šynoda došonjecž a jeje pošedjenje drje 2 abo 3 njedžele traje. Njech so radži k Bohu čžesčzi a žyštwi a wošadani k žohnowanju!

W šandženym tydženju wotměchu so ja Šužičke žyrkwine wo rjekh dižesjanške šhromadžiny ja duchownych a wošadnych jaštupjerjow; móžachu pač tež hewač wošadni so wobdželicž. Jednachu wo wšchelakich prašchenjach j wošadneho a žyrkwineho žiwjenja. Wšchē šchtyri — wo Žitawach, Lubiju, Budyšchinje a Šamjeňžu — bēchu šarjadowane psches k. tajn. žyrkw. radu Šošenkranža.

To je zyrfej

So Š. Mthaus.

To je ta žywa zyrfej, hdyž to bywa jedym druhemu Šhry-štw. Wona je žlowo, kotrež tu mjes nami, a ma móž, kotraž škuttuje dale a dale. Ščto je mje šajil psched Wožej wocžič? To žu byli so modlazhy čžlowjekojo, kaž jich hdy wohladach wot džecžazhych lēt žem; to žu byli čžlowjekojo, kotrymž bě na mjes-wocžu a na čžole šapišane hłubošo to štaranje wo dušchu, — to štaranje, kotrež tač rjenje wuprajene j tutym žlowom: „Ja nošchu žwoju dušhu nješčestawajzy na rušomaj!“ — Psched wócžyž Wožej stej mje šajilej wócžyž tač nětotreho nješmateho, tač nětotreho, kotryž žane mjeno njemējesche, kotrehož wócžyž pač wo tym žwēdčesčitej, so stej Jesuža widžatej. Psched wócžyž

Božej ku mje stajše křehluché zyrkwoje, s kotrychž klineži stajše tuteho křwěta a Boži měr, křudoba pokuťy a wyslanje njebjeskeho wješenja, wobrazu Křhřtušowe, kaž je to nam podachu Grünewald, Dürer a drujš hacž k R. Schäferaj. Wšitko to bu mi „křowo“! Hdyž so j druhim kaž j bratrom rosmotwjam pšched waznyhmi rošřudzenjemi, hdyž so j zylej wutrobu spowjedam, pšchezo wěm so pšched Křhřtuš wóčž omaj a jeho „křowo“ to je, kotrež se mni rěči s erta křobučkwojeka.

Wšchelle s bliffa a s dalofa.

Biblišči křurjus abo bibliške rosmučowanje sa wobdžělnikow se wšchěch wosřchtow luda, kotryž je wjele luboseže namakal, so lěška wospjetuje. Traje wot 30. septembra hacž do 4 oktobra a placži 15 hr., sa tutu placžičku majšy pať j dobom tež pšchěbnyť a jastaranje. Wotněje so sažo w Löbnicy. Štůž chze so wobdžělicž, njeh so samolwi pola „Ausřchuř für Volksmiffion“ Dresden-A., Ferdinandstr. 19 II.

Remišo-katolšča zyrkej ma jemu „Swjatu“ wjazy. Wamž je Orleanšku knježnu (Jungfrau von Orleans), kotraž j prawym mjenom Jeanne d'Arc rěšajše, sa křwjatu prajil. Tuta wumoh Franzowštu i rufi Žendželčanow, bywajo franzowštemu wójškej křorhojniza a wjedniza pšchecžiwu Žendželčanam, kotřiz so sa Franzowšow stari nje-pšchecželjo. Bě to w lětach 1429 hacž 1431.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjeňše a wjetše džěci křescanskich staršich.

Podawa Arnošt Serbomil.

1. Bjesadowanka.

-Knjez Jezus praješe, zo je wšón zakon wopřijaty we dwěmaj kaznjomaj, a to runje w tymaj dwěmaj, kotrež nam džensa služitej jako zloty text. Lubuje Boha Knjeza a swojeho bližšeho. Što myslie, je snadž tola možno přestupic někotre kaznje Bože, tež hdyž budžemy woprawdže lubować Boha Knjeza a swojich sobučłowjekow? Přepytajmy to! W přenjej kazni sebi Bóh Knjez přeje, zo njebychmy nikomu a ničemu druhemu dawali Božu česć, hač Jemu. Zo bychmy Jeho stajnje česćili a Jemu poslušali jako jeničkemu Bohu a Knjezej njebjia a zemje. — A što přeje sebi nank? Zo by jeho džěco poslušalo towařsam na nawsy? Nanihdy nie! Nan žada wot swojeho džěsa to same, štož Bóh žada wot swojeho ludu: z přenja poslušnosť. Druhému směš poslušac, hdyž so to znjese z wolu nanowej.

Raz džěchu tři džěci ze šule. Běše to nawsy. Puć wjedžeše je po hrochowym polu, kotrež běše runje polne krasnych slódkich trukow. Jedyn hólc praješe: „Hólcy, pójmy sebi našćipać!“ Druhi wotmołwi: „Ja so boju! Hdy by to mój nan zhoňil, by mje nabił!“ A třeci rjekny: „A ja z cyła njepondu!“ „Bojiš so tež pukow?“ směješe so jemu přeni. Tón krućišo na njeho pohlada a sebjewědomje rjekny: „Ně, pukow so njeboju, ale boju so, nanka zrudzić, dokelž mam jeho jara lubo.“ Kotry z tych třoch hólcow so wam najlěpje lubi? — „Mi tón třeci!“ Widziće, dokelž wón swojeho nana lubowaše, njeposlušaha na zawjedny hlós sobušulerja. Runje tak, štůž lubuje Boha Knjeza, njeposlušaha na hlós zawjednikow.

Bóh Knjez tež njechaše, zo by Israel sebi twarił nekajke postawy abo wobrazy, kotrež bychu Jemu, swjatemu Bohu, podobne byle. A čehodla? Dokelž so ludžo klonja wobrazam a na žiweho Boha njemysla. Wón chce być

Jeje křutkowanje bě najpředy Franzowšam k spomoženju, tola potom bu jata a 30. meje 1431 wot Žendželčanow w Rouen palena, dokelž bě zyrkwinu křud ju k křnjerczi sařudžit a to tehodla, dokelž bě j pomozu čžerta křwoje wójške křutki do onjata, dokelž oě Boha hanika a křiwala. Tola jeje křótko křutkowanje njebě sa Franzowšow podarmo. Debuchu dolhe, štolětno wojowanje. Wšchitowšni sařudženeje Orleanškeje knježny wobarachy so pšchecžiwu wuřidej, tola hatle 1450 dozpichu, so bu wobšřoržba dia křarštwia běhnjena. Wot 1869 džěšajše Orleanški biskop je to, so by křwjata prajena byla. To je wulka wěz a žada sebi dolhe jednanja a pšchepytowanja abo, kaž to njenuja, prozeřy. Tola hatle 1894 bu přeni šřhodženť dozpity: bu „šbóžna“ prajena. „Šbóžnych“ čžejčicž, je dowolene, tola niz poručžene. Nětko šřoncžnje je tak daloko, so je knježna Orleanška tež „křwjata“ prajena. Ju ma nětko kóždy katolik sa křwjatu čžejčicž, tež žendželizy katolščo, hacžrunje so Žendželčenjo ju křami křudej zyrkwoje pšchepočali. Tuto pošlednje, so je křud zyrkwoje ju něhdy sa winowatu zpójnal a křnjerczi sařudžit, bě drje tež křowna pšchicžina sa to, so je so žyla wěz tak dlhila. —

Dřitowanje.

— L. w B. ja 14. po Tr. — S. w R. ja 15. po Tr. (žnjowu džakny křwjedženť). — W. w S. ja 16. po Tr.

Samolšitny redaktor: farar Wyracž w Kořacžkach.

mjez swojim ludom sam ze swojim Duchom přitomny. A štůž jeho nutrnje česći a lubuje, budže tón lěpic wobrazki, podobne Jezusej, na knihe, banty, poprjancy abo na druge podobne wěcki? Nihdy nie! To je wonječesćenje Boha. Bóh Knjez tež nochce, zo by so Jeho mjeno nje-wužitnje do erta brało. A tola je to jedyn z najbóle rozšěrjenych nałožkow. Jedyn khudy ale póćiwy šewc měješe žonu, kotrež rěkachy „Marijana“. A tuta žona bje-rješe jara rady Bože mjeno njewužitnje do huby. Za kóždej sadu, haj samo za kóždym druhim — třecim słowom wołaše „Jezus Marja!“ abo „Bože dla!“ a podobnje. Jeje muž sebi přemyslowaše, kak by ju to wotwučil. Přińdže na zbožownu myšličku. Poča za kóždym druhim — třecim słowom wołać: „o Marijana!“ abo „o šewcowa!“ To bě jej tak wostudlo, zo w někotrych dnjach so dospolnje wotwuči, mjeno Bože njewužitnje do erta brać. Nichtón z ludži by sebi to njedał lubic, zo by kóždy slěpc jeho mjeno njewužitnje wužiwal. A Bóh by sebi to dał lubic? Přetož mamy-li někoho rad, nje-přidamy, zo by jeho mjeno bylo njewužitnje wužiwane. Tak, lubujemy-li Boha, budže nam Jeho mjeno jara drohe a žadne.

Bóh wuči tež džěcatka, zo bychu lubowale a česćile swojich staršich. A z čim najlěpje česćie swojich staršich? Hdyž kóždu khwilu něšto zawinujeće, tak zo starši dyrbja slyšeć same škóřžby na was? Ow ně! Budžeće jich česćic z přistojnym zadžerženjom, z pilnosť w wuknjenju, z čistostí, z prócowanjom, nanajlěpje postupować w šuli a ze spodobnymi wěcami. S křótka, wšitke Bože kaznje nas warnuja před zlymi a škódlivymi wěcami, před wěcami, z kotrymiž bychmy zeškodžili pak sebi, pak bližšemu abo bychmy wonječesćili Boha. A štůž lubuje Boha a bližšeho, tón njebudže chcyć škóžec nikomu, ani Boha Knjeza wonječesćic. Tehodla je wěrnosć, zo we tynaj dwěmaj kaznjomaj je cyły zakon wobzamknjeny: „Lubuje Knjeza Boha a swojeho bližšeho!“